

Voorleesverhaal

**VADERS
VOOR
LEZEN**

2014 • 2015

VOOR
KINDEREN
VAN
4 TOT 9 JAAR

LEES
15 MINUTEN
PER DAG

HAAS EN EGEL HELPEN ELKAAR

van

MARION VAN DE COOLWIJK

Haas en Egel helpen elkaar

1.

‘Help!’

Haas draaide zich om. Hoorde hij daar iemand om hulp roepen?

‘Help!’

Haas tuurde in de richting vanwaar het geluid kwam, maar het was moeilijk om in de avondschemering nog iets te onderscheiden in het bos. Het had die middag flink gesneeuwd. De takken van de bomen en struiken waren bedekt met een dikke laag sneeuw. Hier en daar staken wat rietstengels uit de sneeuw omhoog.

Haas rilde. Hij voelde zijn neusharen trillen en zag zijn warme adem omhoog kringelen in de koude avondlucht. Een deken van stilte lag over het bos heen. Had hij zich vergist?

Haas vouwde zijn pootjes samen en blies er warme lucht in. De meeste dieren zaten al veilig in hun holletje of nest. Dat Haas zo laat nog buiten liep, was eigenlijk heel bijzonder. Maar ja, het was ook zo gezellig geweest bij zijn vriend Eekhoorn, dat hij de tijd helemaal vergeten was. Pas toen het buiten donker was en Uil met zijn oehoe-geroep de avond had aangekondigd, had Haas afscheid genomen van Eekhoorn. En nu was hij op weg naar zijn hol onder de grote eikenboom.

‘O, help dan toch!’

De stem klonk nu vlakbij. Haas spitste zijn lange oren.

‘Ik zit vast!’ Een tak bewoog zacht heen en weer.

Haas duwde de tak opzij. ‘Egel?’ Met een verbaasd gezicht keek Haas naar de stekelbal die verstrikt zat in een wirwar van takken.

‘Ik zit vast,’ piepte Egel. ‘En ik h...he... heb h... he... het zo k... kou... koud.’

Heel voorzichtig duwde Haas de takken opzij. ‘Kom maar, Egel!’

Opgelucht rolde Egel zich uit en strekte al zijn stekels. ‘Hè, hè, dat voelt goed.’

Hij wilde opstaan, maar zijn poten waren nog een beetje stijf en... hij viel om.

Haas schudde zijn hoofd. ‘Dat gaat zo niet, Egel. Ik breng je wel even naar huis.’ Hij bukte om Egel op te tillen, maar bedacht zich. ‘Oei, met al die stekels kan ik je nooit optillen,’ zei hij nadenkend.

‘Ik weet het,’ zei Egel zacht. ‘Ga maar naar huis. Ik...brrr... blijf... brrr... vannacht... brrr... wel hier... brrr.’

‘Geen sprake van,’ riep Haas. ‘Dat is veel te gevaarlijk. En te koud. Fatsoenlijke dieren horen ‘s nachts in bed te liggen.’

Egel probeerde weer op te staan, maar het lukt nog niet echt.

‘Wacht,’ riep Haas en hij keek naar de takken die hij net had weggeduwd. ‘Ik heb een idee.’

Egel keek toe hoe Haas vijf even grote takken naast elkaar in de sneeuw legde. Een zesde tak vlocht hij daar doorheen. Net als de zevende, de achtste, de negende en de tiende tak. Tot slot knoopte hij rietstengels rondom de knooppunten en maakte hij van een kromme tak een trekstang.

‘Een slee!’ Egel klapte in zijn poten. ‘Dat heb ik altijd al een keer willen doen.’ Tevreden keek Haas naar zijn zelfgemaakte slee. ‘Rol jezelf hier maar op, Egel,’ zei hij. ‘Dan trek ik je naar huis.’

Egel rolde zichzelf op de slee. ‘Trekken maar!’

‘Eh, Egel,’ zei Haas. ‘Het klinkt misschien wat dom, maarre... waar woon je eigenlijk?’

Haas schaamde zich dat hij niet wist waar Egel woonde. En nu hij er over nadacht, wist hij eigenlijk niet veel van Egel. Niet waar hij woonde, of met wie hij woonde, wie zijn vrienden waren, wat zijn lievelingseten was....

‘Bij de holle boom linksaf,’ zei Egel. ‘Achter de derde berkenboom, vlakbij het maïsveld.’

Het begon weer te sneeuwen. Dikke vlokken dwarrelden naar beneden en bedekten het toch al witte bos. Haas trok de slee met Egel over de pasgevallen sneeuwlaag. Ze zwegen en luisterden naar de nachtgeluiden van het bos. Het klonk anders dan anders... stiller. De sneeuw slokte alle geluiden op in haar vlokken. Alleen het slepen van de slee was duidelijk te horen.

‘Haas?’ Egel zei het zacht. Te zacht, want Haas hoorde hem niet.

‘Haas?’ Egel had het nu toch vrij hard geroepen, maar de sneeuw dempte al het geluid.

Haas sjokte door de sneeuw en keek niet achterom.

Egel schraapte zijn keel, haalde diep adem en schreeuwde: ‘HAAS!’ Zijn stem denderde door het bos en kwam in echo weer terug.

AAS... AAS... AS... S... S.

Van schrik liet Haas het kastanjeblad los. ‘W... wa... wat is er?’ stotterde Haas geschrokken en zijn oren klaptten in.

‘Ik zou het fijn vinden als je een kopje honingdrank bij mij kwam drinken,’ stamelde Egel verlegen.

Haas aarzelde. ‘Ik ben eigenlijk best wel moe, weet je,’ begon hij. Maar toen hij de vragende snuit van Egel zag, kon hij niet weigeren. ‘Eh, natuurlijk, Egel. Dat zou ik heel fijn vinden.’

Egel keek tevreden. ‘Recht door tot de derde dennenboom en dan naar rechts.’

‘Welkom,’ zei Egel en hij deed een stap naar achteren om Haas binnen te laten. Het hol van Egel was niet groot. Haas moest bukken om binnen te komen. ‘Brr, nu heb ik het ook wel koud, hoor.’

Egel gooide wat eikeltjes op het vuur. De vlammen laaiden hoog op. Het werd lekker warm in Egels hol.

‘Mijn honingdrank is dit jaar uitstekend,’ zei Egel. Hij roerde in de grote ketel die boven het vuur hing en keek tevreden. ‘Pak jij even twee kommen uit de kast?’ Hij wees naar de houten kast tegen de achterwand.

‘Je woont hier leuk,’ zei Haas, terwijl hij Egel twee kommen aanreikte.

Egel knikte en vulde een van de kommen. ‘Ja, het is hier heerlijk rustig.’ Hij strekte zijn poot. ‘Kun je deze even aanpakken? Ik heb nog geen tafel.’

Haas pakte de kom aan en keek om zich heen. ‘Ja, nu je het zegt.’ Hij ging op de kleine houten bank bij het vuur zitten en nam een slokje van de honingdrank. ‘Mmm, dat smaakt goed.’

‘Zei ik toch!’

Egel wees naar de twee korte boomstammen die in de hoek stonden. ‘Ik ben wel met een tafel bezig,’ zei hij. ‘Het onderstel heb ik al af, maar ik mis nog een mooie rechte boomstam voor het tafelblad. De planken die ik heb zijn krom en scheef.’

Egel ging naast Haas zitten. Zwijgend staarden ze een tijdje in het vuur.

‘Zeg, Egel...’ zei Haas toen en hij blies in zijn kom. ‘Woon jij hier alleen?’

‘Ja, ik ben graag alleen.’

‘Maar je hebt toch wel vrienden?’

Egel schudde zijn hoofd. ‘Niet echt.’

‘Maar...’ begon Haas toen. ‘Krijg je wel eens visite dan?’

‘Nou nee.’

Het was even stil. Haas nam een slokje. Hij voelde de warme honingdrank in zijn buik glijden. ‘Zeg, Egel... ik wil niet onbeleefd zijn, hoor. Maar...’

Egel viel hem in de rede. ‘Dat ben je niet. Ik ben juist blij dat je er bent.’

Haas glimlachte. ‘Je bent een aardige stekelbal, Egel. Je hebt een fijn hol. Zonder tafel weliswaar, maar je kunt lekkere honingdrank maken en je houdt van gezelligheid. Waarom ben je dan toch zo alleen?’

Egel staaarde naar het vuur en zweeg.

‘Nou?’ drong Haas aan. ‘Zo’n aardige, vriendelijke egel moet toch bergen vrienden hebben?’

‘Luister,’ zei de Egel. ‘Ik geef je het antwoord. Maar dan moet je eerst iets voor mij doen.’

‘Dat is goed,’ zei Haas. ‘Zeg maar wat ik moet doen.’

Egel liep naar het raam en wees. `Jij moet voor mij de mooiste en rechtste boomstam gaan zoeken in dit bos, zodat ik mijn tafel kan afmaken. Wil je dat?`

`O, da's een makkie,` riep Haas die al naar de deur liep. `De honingdrank heeft me warm gemaakt. Ik wil graag een mooi tafelblad voor je zoeken.`

`Maar,` ging Egel verder. `Ik maak het je iets moeilijker. Je mag niet twee keer over hetzelfde bospad lopen. Je zult dus goed moeten kiezen.`

`Komt voor mekaar!` En weg was Haas.

Het was gestopt met sneeuwen. Haas liep over het grote bospad. Hij wist dat er aan het eind een paar kaarsrechte dennenbomen stonden. Even later liep hij keurend langs de bomen. `Deze,` mompelde hij. `Nee, die! Of toch deze?`

De dennenbomen waren recht, dat wel. Maar Haas vond dat hij best nog even verder kon kijken. Tenslotte was het bos veel groter en verderop stonden eikenbomen die misschien nog rechter waren. Zo niet, dan kon hij altijd nog naar het oosten lopen. Daar waren de berkenbomen.

Haas liep het hele bos door en bekeek alle bomen. Tjonge, wat waren het er veel. Hij had daar eigenlijk nooit zo op gelet, maar nu zag hij hoe verschillend de bomen in zijn bos waren. Haas had het moeilijk. Steeds als hij dacht de rechtste boomstam van het bos te hebben gevonden, twijfelde hij. Zou er verderop niet een nog rechttere boom staan?

Na een uur stond Haas weer voor Egels huis.

`Ha, daar ben je,` riep Egel die de deur opendeed. `Gelukt?`

Haas schudde zijn hoofd. `Nee, maar ik heb wel een paar rechte bomen gezien. Als je hier linksaf gaat en...`

Egel schudde zijn hoofd. `De afspraak was dat je niet twee keer over hetzelfde bospad mocht lopen. Je wilde teveel. En daarom nam je geen genoegen met de prachtige bomen waar je op dat moment voor stond.`

Haas keek naar de grond. Egel had gelijk. `Het spijt me, Egel,` zei hij. `Maar ik ben nu zo moe. Morgen haal ik voor jou een mooie rechte boomstam, goed?`

`Kom nog even binnen,` zei Egel.

Haas bukte en ging het huis van Egel in. En wat hij toen zag! Middenin de kamer van Egel stond een tafel. De planken van het tafelblad waren krom en staken hier en daar zelfs omhoog, maar het was een tafel. Op de tafel stonden twee bordjes, twee bekers en er lag bestek. In het midden brandde een kaarsje en er lagen eikeltjes, kastanjes en beukennotjes in een grote schaal. Het zag er gezellig uit.

`Hoe... hoe kan dat nou?` stamelde Haas. Had hij dan voor niets het hele bos

afgesjouwd om een rechte boomstam voor Egel te zoeken?

Egel glimlachte. `De planken die ik had, waren krom en scheef, maar toch vind ik het een mooie tafel geworden. Eet je een hapje mee?`

Haas was teleurgesteld. Hij voelde zich in de maling genomen. Een uur lang had hij door de sneeuw geploeterd om een rechte boomstam voor Egel te zoeken. Hij was zelfs bij de oostrand van het bos geweest, omdat hij wist dat daar jonge kastanjabomen groeiden. Ze waren nog te klein, vond hij, maar wel recht.

Haas keek naar de tafel van Egel. Als hij had geweten dat Egel dit rare scheve tafelblad ook mooi vond... Hij zuchtte. Hij had zo zijn best gedaan!

`Luister,` zei Egel. `Mijn hele leven dacht ik dat er betere, fijnere, gezelligere vrienden moesten zijn. Mol vond ik aardig, maar ook wel een tikkeltje saai. Met Eekhoorn kon je lachen, maar wat was hij soms druk! Specht was goed in tikkertje, maar dat was dan ook alles wat hij kon. Vos slurpte stiekem van mijn honingdrank, omdat hij die zo lekker vond. Mus fladderde constant in het rond, daar werd ik duizelig van. En Mier wilde steeds alles opruimen hier in huis. Om gek van te worden.

Eigenlijk vond ik niemand goed genoeg om mijn vriend te zijn. Steeds was ik op zoek naar een de perfecte vriend. Iemand die alles had wat ik maar kon wensen. Maar perfecte vrienden bestaan niet. Iedereen heeft zo zijn leuke en niet-leuke dingen. Ook ik. En omdat ik niet kon kiezen, bleef ik alleen.`

`Ik begrijp het al,` reageerde Haas en hij klonk opgelucht. `Je wist dat mijn zoektocht naar de allerrechtste boom zou mislukken. Ik kon ook niet kiezen.`

`Juist!` Egel stak zijn poot uit. `Maar nu hebben we ons lesje wel geleerd. En ook al ben jij niet perfect, Haas... Wil je mijn vriend zijn?`

Haas greep de poot van Egel. `Tuurlijk!` zei hij, terwijl hij zich ondertussen suf piekerde wat Egel bedoelde met: niet perfect.

Marion van de Coolwijk

Wat vond jij van dit voorleesverhaal?

Deel jouw voorleesmoment (foto) en je mening over het voorgelezen verhaal met ons op @vvlezen onder vermelding van @<bedrijf waar je werkt> en maak kans op een mooie prijs!

WWW.VADERSVOORLEZEN.NL

Colofon

Dit verhaal is een uitgave van de Leescoalitie. Tekst: Marion van de Coolwijk. Met dank aan: Uitgeverij De Fontein. Vormgeving: Moker Ontwerp